

El Mont.
Dessota un cel

Ernest Pibernat i Bosch

Calligraf
Poesia

El Mont.

Dessota un cel

Ernest Pibernat i Bosch

Edicions Cal·lígraf

Figueres, 2020

Primera edició — Març 2020

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

**Disseny de la col·lecció
i maquetació**

Jaime Vicente

Imatge de coberta

Jaime Vicente

Impressió

DC PLUS, Serveis Editorials

ISBN

978-84-120782-7-5

Dipòsit legal

GI 119-2020

© del text

Ernest Pibernat i Bosch

© del Pòrtic

Josep Serra i Puigvert

© del Pròleg

Rafel Ponsatí

© de la imatge de coberta

Jaime Vicente

© de les fotografies

Els autors respectius

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o
total d'aquesta obra per
qualsevol mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests
drets es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

Als romeus del Mont

Taula

PÒRTIC	
de Josep Serra i Puigvert	13
UN PETIT TAST...	
de Rafael Ponsatí	15
NOTA DE L'AUTOR	21
LÍRIC	25
Prec sàfic	27
Ulls clucs	28
Temorosos de Vós	30
Cançó de bressol	31
Covards	32
Sotjo núvols blancs	33
Dona'm amor la mà	35
Dessota un cel	36
Com un adeu	37
Joc de tankes	38

Geografia de lires	44
Mas d'Espinau	46
Creu de ponent	47
Joncanat	48
La font	49
Sorreres	50
ABSÈNCIES	53
Monestir	55
Orb	56
Pla de Solls	57
Vetlla de nit	58
ÈPIC	61
Castellot de Beuda	63
Torre del far	65
Serfs	67
Cant de masos	69
AGRAÏMENTS	77

Nota de l'autor

La muntanya del Mont és, sense cap mena de dubte, un dels miradors privilegiats de les nostres comarques. Des del cim, el paisatge que se'ns obre és grandios. Els ulls no donen l'abast a clissar els horitzons que del mar al Pirineu van retallant cimes i fondals, planes i turons. No en va un dels eslògans del Santuari diu: «Des del Mont s'albira l'infinit», un infinit proper, arrelat sota els peus, dins la petja d'una orografia adés esquerpa, adés amable. El mateix infinit que va dur a Mossèn Cinto Verdagner a sojornar al Mont durant l'estiu de 1884 tot proclamant: «Planto la tenda per dies».

Aquesta mateixa visió és la que m'ha dut a escriure aquest aplec de poemes, amb la intenció manifesta d'evocar-ne l'essència que any rere any fa que romeus d'arreu s'adrecin a la muntanya per capir-ne, ni que sigui un tast, d'allò que el Mont ens ofereix.

I ho volia fer amb rima i amb mètrica, donant forma a tot un estol de composicions; des del clàssic sonet, a les sextines, del vers truncat als jocs d'alexandrins o lipogra-

mes...resseguint a voltes indrets prou coneguts i propers i a voltes paratges que del cimbal s'endevinen.

El poemari té, a més, dues parts ben diferenciades, l'una lírica, d'evocació i exaltació de l'ànima; aquesta ànima del Mont que surt del més profund de la terra, que es copsa i ens atrapa rere cada passa, cada alzina, cada pedra. L'altra, èpica, glossant castells i ermitatges, torres i monestirs, que prenent veu reten honors al Mont, sedents de vassallatge. Fineix el poemari amb un diàleg entre dos masos, enyorant els romeus de temps pretèrits però orgullosos de bastir la jeia del Mont.

Per acabar voldria fer meus els versos del poeta Lluís S Bosch quan diu:

Acull la meva ofrena,
aprèn-te el so dels mots com una prèdica,
són el primer sospir
d'una veu despullada,
l'ànima extasiada del meu cos.

Líric

Prec sàfic

Verge boscana d'una terra esquerpa,
tu que t'enlaïres per damunt la plana
com una alosa que en la nit preclara
canta garrida,

lliura'm el brill que el teu repòs traspua
i omple'm la vida tremolosa i dèbil
que com una ombra se m'escapa i plora
enfebrosida,

per enyorar-te quan despunta el dia
ran de la platja d'horitzons diàfans
fins que la fosca, n'embolcalla, nua,
l'ànima mia.

Trèmuls indrets de solituds guarnides
d'ombres i llums amb brocatells encesos,
càntics de pluja d'endolcides aigües
de verd estatge

beseu-me el rostre enfervorit i dòcil,
ple de recança i que amb angoixa resa
fins que serè es fongui amb el plor que llisca
per mon visatge.

Ulls clucs

I

Retruny dins de mon pit la flama encesa
que el teu somriure clou sobre el penyal,
i duc al front, la teva llum impresa
com un preuat tresor, com un senyal

que el teu amor m'enronda amb avidesa
i em guarda i m'aixopluga de tot mal.
Flairo el perfum de l'aire matinal
damunt l'herbei que creix amb la puresa

d'un cel esbatanat forjat pels vents
que atien jorns de calzes d'amargor,
o bé desfilen horitzons roents

sota la brasa ardent de l'antigor.
En són els núvols àngels innocents
bàlsam d'ocells, consol del meu dolor.

II

En soc esclau del tremolós murmuri
colgat de fosca en l'ennegrit sudari,
acluco els ulls perquè mon cos supuri
l'abscess roí del meu profund desvari

fins que mon cor, fals, dissonant i espuri
besi plaent l'altívol reliquiari
i escrigui mots, a tall d'epistolari,
pregant al Mont que el meu pecat clausuri.

Llavors, redimit i net, impol·lut,
desclouré les parpelles adormides
contemplant decidit i resolut

les teves mans pels àngels beneïdes,
font d'estima de joia i de virtut,
tothora pietoses i exquisides.

Temorosos de Vós

Temorosos de Vós, a les altures
estenem nostres mans brutes i pobres
mentre encenem aurífics canelobres
expiant, penitents, pors i paüres.

Teixim mantells amb riques brodadures,
ens oferim per fer-vos de manobres
i així esbandir les nostres desventures,
omissions i flaqueses i sotsobres.

Agenollats pugem dalt del cambril
vessant d'afanys, d'amor i coratgia.
I com l'infant tremolós i pueril

rebre de Vós la cobejada ungia
d'un mirar dolç i plàcid i febril
que ens ompli de gaubança i d'harmonia.